

A nagy sikerű tv-sorozat regényalapja!

OUTLANDER

Szitakötő borostyánban

*fine
selection*

D I A N A G A B A L D O N

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

D I A N A G A B A L D O N

OUTLANDER

Szitakötő borostyánban

Negyedik, javított kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

*Férjemnek,
Doug Watkinsnak,
köszönettel a Nyersanyagért*

Prologus

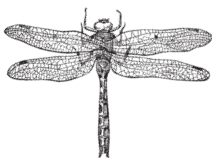
Háromszor ébredtem fel a hajnal előtti sötétségben. Először bánatomban, azután örömömben és végül magányomban. A csontomig hatoló veszteség könnyei lassan ébresztettek fel, úgy mosva végig az arcomat, mint egy nedves kendőt tartó kéz vigasztaló érintése. Az átázott párnába fúrtam az arcomat, és vitorlázni kezdtem a sós víziű folyón a gyászos emlékek barlangjába, az álom földöntúli mélységeibe.

Másodjára a lázas boldogságtól ébredtem fel, a fizikai egyesülés hevében ijeként megfeszült testtel, amint friss teste a bőrömhöz ért, s az érintése úgy halt el az idegpályáimon, ahogy a középpontomból kiinduló, felemésztő láz hullámai. Elhessegettem magamtól az eszméletet, ismét megfordultam, a férfiak kielégített vágyának csípős, meleg illatát keresve, és az álmot, szerelmem biztonságot nyújtó karjaiban.

Amikor harmadszor is felébredtem, egyedül voltam, túl a szerelem vagy a gyász hatáskörén. A kövek látványa élénken élt még a fejemben. Egy apró köré, az álló köveké egy meredek, zöld domb tetején. A domb neve Craigh na Dun; a tündék dombja. Egyesek szerint a domb elvarázsolt hely, mások szerint elátkozott. Mindkét vélemény helytálló. De senki nem ismeri a kövek funkcióját vagy célját.

Kivéve engem.

ELSŐ RÉSZ

TÜKÖR ÁLTAL HOMÁLYOSAN

Inverness, 1968

Leltár

Roger Wakefield a szoba közepén állt, és úgy érezte, mintha körbevették volna. Ezt az illúziót nagyrészt igazoltnak találta, ugyanis *valóban* körbevették: asztalok, amiket nappok és mementók borítottak, súlyos, Viktória-korabeli bútordarabok, telepakolva díszes bársony- és kaszmírterítőcskékkal, apró, fonott szőnyegek, amelyek a csiszolt, fényes fa alatt heverték, ravaszul kívárva az alkalmat, hogy megcsúszhassanak egy gyanútlan láb alatt. Tizenkét szobányi bútor, ruha és papír vette körül. És a könyvek. Te jó ég, mennyi könyv!

A dolgozószobának, ahol állt, három fala mentén könyvespolcok sorakoztak, és mindegyik roskadásig tele volt zsúfolva. A borjúbőrbe kötött sorozatok előtt színes, csiricsaré krimik kupacai heverték, megszűnt könyvtárakból származó ősrégi kötetek sorakoztak a polcokon, és szórólapok, prospektusok és kézzel fűzött kéziratok ezrei halmozódtak fel közöttük.

A ház többi részében is hasonló körülmények uralkodtak. Könyvek és papírok foglaltak el minden vízszintes felületet, és minden szekrény recsegett és nyikorgott az illesztéseinél. Roger néhai nevelőapja hosszú, teljes életet élt, jó tíz évvel túlteljesítve a bibliailag kiutalt hetven esztendőt. És nyolcvanvalahány éve alatt Mr. Reginald Wakefield soha semmit nem dobott ki.

Roger elfojtotta a késztetést, hogy kirohanjon a bejárati ajtón, bevesse magát Morris Minorjába, és visszainduljon Oxfordba, az időjárás és a vandálok kénye-kedvére hagyva az udvarházat. Nyugodj meg, mondta

magának, miközben mélyeket lélegzett. Menni fog. A könyvekkel nem lesz nehéz dolgozni; csak át kell őket válogatni, és hívni valakit, aki eljön, és elszállítja őket. Persze akkora teherautó kell majd hozzá, mint egy vagon, de meg lehet csinálni. A ruhákkal nem lesz gond. Az Oxfam kapja majd meg őket.

Azt nem tudta, mihez kezd majd az Oxfam egy halom mellényes, fekete öltönnel, amelyek úgy 1948-ból valók, de talán a szükséget szenvedők nem olyan válogatósak. Kezdte egy kicsit könnyebben venni a levegőt. Egyhavi szabadságot kért az oxfordi Történelem Tanszéktől, hogy rendezze a tiszteletes dolgait. Lehet, hogy mégiscsak elég lesz ennyi. Zaklatotabb pillanataiban úgy tűnt számára, mintha ez a feladat éveket igényelne.

Az egyik asztal felé indult, és felvett róla egy apró porcelánedényt, ami tele volt kicsi, fém négyzögekkel; ólomból készült „bilétákkal”, amiket a tizennyolcadik századi koldusok kaptak az egyházközségtől, egyfajta engedély gyanánt. A lámpa mellett kőből készült palackok gyűjteménye állt, mellettük pedig egy szaruból készült tubákos szelence, ezüsttel kirakva. Ajándékozza egy múzeumnak? – gondolkozott el Roger bizonytalanul. A ház tele volt jakobita relikviákkal; a tiszteletes amatőr történész volt, és a tizennyolcadik század volt a kedvenc vadászterülete.

Roger ujjai akaratlanul is kinyúltak, hogy megszimogassák a tubákos szelence felszínét, és kirajzolják a belevéselt feliratot, a neveket és dátumokat: Canongate Szabócéhének Elnökei és Kincstárnokai Edinburghban, 1726-ban. Lehet, hogy érdemes lenne megőrizni a tiszteletes gyűjteményének válogatottabb darabjait? De rögtön visszakozott, határozottan megrázva a fejét.

– Semmit nem teszünk el – mondta hangosan. – Erre vezet az örületnek útja. – Vagy legalábbis a hörcsöggé válás első lépései. Ha elkezd megtartani dolgokat, a végén az egész mindenséget meg fogja őrizni, ebben az óriási házban fog élni, hulladékok nemzedékei között. – És magamban fogok beszélni – motyogta mellé.

A hulladékok nemzedékeinek gondolata felidézte benne a garázs képét, és ettől egy kicsit megrogyott a térde. A tiszteletes, aki igazából Roger nagy-nagybátyja volt, öt éves korában fogadta örökbe, miután a szülei meghaltak a második világháborúban; az anyja a Blitzben, az apja pedig a Csatorna sötét vizei felett. A tiszteletes a rá jellemző gyűjtögetőösztönrel

megtartotta Roger szüleinek összes ingóságát, amelyek ládákban és dobozokban sorakoztak a garázs végében. Roger pontosan tudta, hogy senki nem nyitott ki egyet sem a dobozok közül az elmúlt húsz évben.

Roger egy ószövetségi átkot morgott a gondolatra, hogy a szülei megmentőit kell majd áttúrnia.

– Ó, istenem! – mondta hangosan. – Bármit, csak azt ne!

Ezt a megjegyzést nem pont imának szánta, de úgy harsant fel az ajtócsengő, mintha erre érkezne válaszul, amitől Roger meglepetésében a nyelvébe harapott.

Az udvarház bejárata nedves időben hajlamos volt beragadni, ami azt jelentette, hogy szinte örökké szorult. Roger nagy nehezen kiszabadította a hangosan nyikorgó ajtót, és egy nőt talált a küszöbén.

– Segíthetek valamiben?

A nő középmagas volt, és nagyon csinos. Első pillantásra a finom csontozat és fehér vászon benyomása maradt meg róla az emberben, amit gazdagon burjánzó, göndör barna haj koronázott, egyfajta félig megzabolázott kontyban. A hajzuhatag közepén pedig a legfeltűnőbb világos szempár tündökölt, ami olyan árnyalatú volt, mint a koros sherry.

A szempár pillantása felszaladt a férfi negyvenötös tornacipőjétől egészen az arcáig, ami másfél fejjel az övé felett tornyosult. A féloldalas mosoly szélesebbé vált.

– Utálok közhelyekkel indítani – szólalt meg a nő –, de istenem, hogy megnőttél, kis Roger!

Roger érezte, hogy elvörösödik. A nő felnevetett, és kinyújtotta a kezét.

– *Tényleg* maga Roger, igaz? Az én nevem Claire Randall; a tiszteletes régi barátja voltam. De magát öt éves kora óta nem láttam.

– Ööö, azt mondja, az apám barátja *volt*? Akkor már biztosan tudja...

A mosoly eltűnt, és sajnálat vette át a helyét.

– Igen, rettenetesen szomorú lettem, amikor meghallottam. A szíve volt az, ugye?

– Ööö, igen. Nagyon hirtelen történt. Csak most érkeztem Oxfordból, hogy elkezdjem elintézni a... mindent. – Roger határozatlanul körbeintett, mozdulatába belefoglalva a tiszteletes halálát, a mögötte lévő házat és annak minden tartalmát.

– Amennyire az apja könyvtárára emlékszem, ez a kis feladat legalább karácsonyig el fog tartani – jegyezte meg Claire.

– Ebben az esetben talán nem kellene zavarnunk magát – mondta egy lány, amerikai akcentusú hang.

– Ó, el is felejtettem – kapott észbe Claire, félig a lány felé fordulva, aki takarásban állt a tornác szélénél. – Roger Wakefield, a lányom, Brianna.

Brianna Randall, arcán szégyenlős mosollyal előrelépett. Roger pár pillanatig csak bámulta, majd eszébe jutott a jó modor. Hátralepett, szélesre tárta az ajtót, és átfutott az agyán, hogy vajon mikor cserélt inget utoljára.

– Dehogy, dehogy – mondta szívélyesen. – Éppen szünetet készültem tartani. Nem jönnek be?

A folyosó felé invitálta a két nőt, a tiszteletes dolgozószobájának irányába, miközben megállapította, hogy a lány nemcsak határozottan bájos, de egyben az egyik legmagasabb nő, akit valaha közről látott. Legalább száznyolcvan centi lehet, gondolta, látván, hogy a feje búbja majdnem a folyosó plafonját súrolja. Miközben követte, öntudatlanul is kihúzta magát, teljes százkilencven centiméteres magasságában. Az utolsó pillanatban húzta le a fejét, nehogy beverje a dolgozószoba ajtófélfájába, miközben követte a két nőt a helyiségbe.

– Már korábban is el akartam jönni – mondta Claire, miközben elhelyezkedett a hatalmas karosszékekben. A tiszteletes dolgozószobájának negyedik falát a padlótól a mennyezetig érő ablakok foglalták el, és a napfény megcsillant a gyöngyház csaton Claire hajában. Göndör tincsei kezdtek megszökni a rabságból, és a nő szórakozottan a füle mögé simította az egyiket, miközben beszélt.

– Ami azt illeti, tavaly meg is szerveztem az ideutat, de aztán vészhelyzet támadt a bostoni kórházban. Orvos vagyok – magyarázta, miközben vágott egy grimaszt, látva Roger meglepetését, amit a férfinak nem sikerült teljesen palástolnia. – De végtelenül sajnálom, hogy nem sikerült; nagyon szerettem volna még egyszer találkozni az apjával.

Rogert kíváncsivá tette, hogy vajon miért is vannak most itt, amikor tudják, hogy a tiszteletes elhunyt, de ezt igazán udvariatlanság lett volna megkérdezni. Inkább így fogalmazott:

– Ezek szerint most turistaúton vannak erre felé?

– Igen, Londonból autóztunk ide – felelte Claire. A lányára mosolygott. – Szerettem volna, ha Bree látja ezt a vidéket; a beszédéből soha nem jönne rá, de ő éppen olyan angol, mint én vagyok, bár soha nem élt itt.

– Tényleg? – Roger Briannára pillantott. Tényleg nem tűnik angolnak, gondolta; a magasságán túl sem a sűrű, vörös hajával, amely zuhatagként omlik a vállára, sem erős, éles arccsontjaival meg hosszú és egyenes orrával – talán egy icipicit túlságosan is hosszú orrával.

– Én Amerikában születtem – magyarázta Brianna –, de anya és apa mindketten angolok... vagyis azok voltak.

– Voltak?

– A férjem két éve meghalt – mondta Claire. – Szerintem ismerte is őt. Frank Randall.

– *Frank* Randall! Hát persze! – Roger a homlokára csapott, és érezte, ahogy Brianna kuncogásától előnti az arcát a pír. – Biztos azt gondolják, hogy teljesen bolond vagyok, de csak most jöttem rá, hogy kik maguk.

A név sok mindent megmagyarázott; Frank Randall kiváló történész volt, és a tiszteletes jó barátja; éveken át cserélgettek egymás között jakobita tárgyakat, bár Frank Randall legalább tíz éve nem látogatott el az udvarházba.

– Szóval az Inverness környéki történelmi emlékhelyeket fogják meglátogatni? – kockáztatta meg Roger. – Cullodenben jártak már?

– Még nem – felelte Brianna. – Úgy gondoltuk, majd a hét vége felé megyünk oda. – A válaszmosolya udvarias volt, de semmi több.

– Ma délutánra feliratkoztunk egy Loch Ness-i kirándulásra – magyarázta Claire. – És talán holnap Fort Williambe is elautózunk, vagy csak körbenézünk Invernessben; ez a hely sokat nőtt, mióta nem jártam itt.

– És mikor járt itt utoljára? – Roger azon töprengett, illik-e felajánlani a szolgáltatást idegenvezetőként. Tényleg nem szabadna az idejét pazarolnia, de Randallék a tiszteletes régi barátai. Egyébként is, egy autót Fort Williambe két csinos hölgy társaságában sokkal vonzóbb programnak tűnt, mint a garázs kitakarítása, ami a következő tennivaló volt a listáján.

– Ó, több mint húsz éve. Nagyon régen. – Claire hangja furcsán csengett, amire Roger felkapta a fejét, de a nő mosolyogva pillantott a szemébe.

– Nos – felelte a férfi –, amennyiben bármit tehetek önökért, amíg a felföldön tartózkodnak...

Claire továbbra is mosolygott, de valami megváltozott az arcában. A férfi szinte úgy érezte, hogy erre a végsőóra várt. Claire Briannára pillantott, majd vissza Rogerre.

– Ha már így felajánlotta... – kezdte egyre szélesedő mosollyal.

– Jaj, anya! – Brianna kihúzta magát a székében. – Ne alkalmatlankodjunk, nézd, mennyi dolga van szegény Mr. Wakefieldnek! – Körbeintett a zsúfolt dolgozósobában, ami tele volt csordultig pakolt dobozokkal és végtelen könyvkupacokkal.

– Ó, egyáltalán nem veszem alkalmatlankodásnak! – tiltakozott Roger. – Ööö... Pontosan miről van szó?

Claire egy csillapító pillantást vetett a lányára.

– Nem az volt a tervem, hogy fejbe vágom és elrángatom – jelentette ki fensőbbiségesen. – De lehet, hogy ismer valakit, aki tud nekünk segíteni. Egy apró, történelmi feladatról van szó – magyarázta Rogernek. – Szükségem lenne valakire, aki elég jól ismeri a tizennyolcadik századi jakobitákat. Bonnie Prince Charlie-t és a többieket.

Roger érdeklődve előrehajolt.

– A jakobitákat? – kérdezte. – Az az időszak nem az erősségem, de valamennyire azért ismerem... Nehéz is lenne nem ismerni, ha az ember ilyen közel lakik Cullodenhez. Tudja, ott volt az utolsó csata – magyarázta Briannának. – Ott csapott össze Bonnie Prince serege Cumberland hercegéével, és ott mészárolták le őket.

– Igen – felelte Claire. – És ami azt illeti, éppen ezzel kapcsolatos az, amire kíváncsi vagyok. – Belenyúlt a retiküljébe, és kihúzott belőle egy összehajtogatott papirost.

Roger kihajtogatta a papírt, és gyorsan átnézte a tartalmát. Egy névsor volt, talán harminc személy, csupa férfi. A lap tetején egy címsor állt: JAKOBITA FELKELÉS, 1745, CULLODEN.

– Ó, a negyvenötös? – kérdezte Roger. – Ezek a férfiak Cullodennél harcoltak, igaz?

– Igen – felelte Claire. – Én azt szeretném kideríteni, hogy hányan éltek túl közülük a csatát.

Roger megdörzsölte az állát, miközben gondosan végignézte a listát.

– Ez egyszerű kérdés – felelte –, de lehet, hogy a választ nehéz lesz rá megtalálni. Nagyon sok felföldi skót, aki Károly herceget követte, nem kapott külön temetést, miután elesett Culloden mezején. Tömegsírokban hantolták el őket, amelyek felett egyetlenegy sírkő őrizte meg a klán nevét az utókornak.

– Tudom – felelte Claire. – Brianna nem járt ott, de én igen... nagyon régen. – Roger mintha egy átsuhanó árnyékot látott volna meg Claire szemében, ami gyorsan eltűnt, amikor a nő a táskájáért nyúlt. Ez nem csoda, gondolta. Culloden mezeje nagy hatással van az emberre; az ő szemébe is képes volt könnyeket csalni, amikor végignézett azon a lápon, és felidézte azoknak a felföldi skótoknak a lovagiasságát és bátorságát, akiknek a lemészárolt holtteste a gyepek alatt fekszik elhantolva.

Claire további géppel írt lapokat vett elő, és átnyújtotta azokat a férfinak. Egy hosszú, fehér ujj szaladt végig az egyik lap margóján. Gyönyörű kezek, jegyezte meg magában Roger; kecses formájú, gondosan ápolt, mindkettőn egy-egy gyűrűvel. A jobb kezén lévő ezüstgyűrű különösen szép volt; egy széles, jakobita karika a felföld egymásba fonódó motívumával, amit bogáncsvirág díszített.

– Ezek a feleségeik nevei, amennyire ki tudtam őket deríteni. Úgy gondoltam, ez esetleg segíthet, mivel ha a férjük Cullodenben elesett, akkor nehezen találna rájuk, hiszen a nők nagy valószínűséggel újraházasodtak vagy elhagyták az országot. És az ilyesmiről ugye biztosan vannak feljegyzések az egyházközség iratai között. Mindannyian ugyanarról a vidékről származnak; az egyházközség temploma Broch Mordhában volt, ami valamivel távolabb, innen délre fekszik.

– Ez nagyon sokat segítene – felelte Roger kissé meglepetten. – Ez olyasmi, ami a történészeknek nem jutna eszébe.

– Engem nem igazán lehetne történésznek nevezni – mondta Claire Randall szárazon. – Másrészt viszont ha az ember együtt él egygel, akkor tanul tőle egyet s mást.

– Ez természetes. – Egy gondolat ötlött fel Rogerben, és felállt a székéből. – Rettenetes házigazda vagyok; hadd hozzak maguknak egy italt, ön pedig mesélhetne még erről egy keveset. Talán én magam is tudok segíteni.

A rendetlenség ellenére tudta, hol vannak az italos üvegek, és gyorsan ellátta a vendégeit whiskyvel. Briannáéba rengeteg szódát tett, de észrevette, hogy a lány olyan undorral szürcsöli, mintha hangyasav lenne benne, nem pedig a legjobb glenfiddichi single malt. Claire, aki tisztán kérte az italát, láthatóan sokkal jobban élvezte.

– Nos. – Roger visszaült a helyére, és ismét kézbe vette a papírt. – Ez érdekes probléma a történelmi kutatások szempontjából. Azt mondta, ezek a férfiak ugyanabból az egyházközségből származtak? Gondolom, egy klánból vagy csapatból valók... Úgy látom, többüket is Frasernek hívtak.

Claire bólintott, és a kezét összefonta az ölében.

– Ugyanazon a birtokon éltek, egy kis felföldi farmon, amit Broch Tuarachnak hívtak, és a helyiek Lallybrochként ismerték. A Fraser klán tagjai voltak, bár hivatalosan soha nem esküdtek fel Lord Lovatnak, a klánvezérnek. Ezek a férfiak már a kezdetektől csatlakoztak a felkeléshez; ott harcoltak a prestonpansi csatában is, miközben Lovat emberei csak közvetlenül Culloden előtt léptek színre.

– Igen? Ez érdekes. – Normál körülmények között a tizennyolcadik században az ilyen kicsi bérlők-földművesek ott haltak meg, ahol születtek, és szép rendesen sorakoztak a falu templomkertjében, feljegyezve az egyházközség anyakönyvébe. De Bonnie Prince Charlie 1745-ös kísérlete arra, hogy visszaszerezze Skócia trónját, minden szempontból felborította a dolgok szokásos menetét.

A cullodeni tragédiát követő éhínség során sok felföldi emigrált az Újvilágba; mások a nagyvárosok felé sodródtak a völgyekből és a lápokról, élelem és munka reményében. Néhányan maradtak, makacsul ragaszkodva a földjükhöz és a hagyományaikhoz.

– Ebből lenyűgöző publikációt lehetne írni – gondolkozott hangosan Roger. – Néhány ember életének követése, hogy mi történt velük. Kétségbe lenne érdekes, ha *mindegyikük* elesett volna Cullodennél, de van esélye, hogy néhányan megmenekültek. – Ezt a kutatást hajlamos lett volna akkor is kellemes szórakozási lehetőségként fogadni, ha nem Claire Randall kérte volna rá.

– Igen, azt hiszem, tudok ebben segíteni – mondta, amire válaszul a nő egy meleg mosolyt küldött felé.

– Tényleg megtenné? Ez nagyszerű! – felelte Claire.

– Örömömre szolgálna – válaszolta Roger. Összehajtotta és az asztalra fektette a papírt. – Azonnal nekilátok. De meséljen, milyen volt az útjuk Londonból?

A beszélgetés felszínessé vált, ahogy Randallék elregélték az óceáni útjukat, majd az autózást Londonból. Roger figyelme egy kicsit elterelődött, ahogy tervezgetni kezdte a kutatás menetét. Enyhe büntudat öntötte el, amiért elvállalta; tényleg nem lenne szabad erre pazarolnia az idejét. Másrészt viszont ez érdekes kérdés volt. És lehetséges, hogy képes lesz ezt a feladatot kombinálni a tiszteletes anyagainak elodázhatatlan rendbetételével; azt biztosan tudta, hogy negyvennyolc darab *Jakobiták, vegyes* felíratú kartondoboz várakozik a garázsban. A puszta gondolatba is beleszédült.

Gyorsan elterelte gondolatait a garázsról, és meglepve észlelte, hogy a beszélgetés váratlanul más irányt vett.

– Druidák? – értetlenkedett Roger. Gyanakodva pislogott a poharába, hogy ellenőrizze, tényleg tett-e bele szódát.

– Nem hallott felőlük? – Claire enyhén csalódottnak tűnt. – Az apja, a tiszteletes sokat tudott róluk, bár csak nem hivatalosan. Lehet, hogy nem tartotta érdemesnek a dolgot arra, hogy magával is megbeszélje; számára az egész egy nagy vicc volt.

Roger megvakarta a fejét, amitől sűrű, fekete haja összekócolódott.

– Nem, tényleg nem emlékszem. De igaza van, biztosan csak nem vette komolyan.

– Hát, nem tudom, jobban tette volna-e. – Claire keresztbe tette a lábát. Egy napsugár vetült a lábszárára, kihangsúlyozva a hosszú csont kecsességét a harisnya alatt.

– Amikor utoljára erre jártam Frankkel – istenem, az már huszonhárom éve volt! –, a tiszteletes azt mesélte neki, hogy van egy csapat helyi, hogy is mondjam, modern druida, azt hiszem, ez rájuk a legjobb szó. Fogalmam sincs, mennyire lehetnek autentikusak; nagyon valószínű, hogy nem túlzottan. – Erre már Brianna is érdeklődve előrehajolt, teljesen megfeledkezve a kezében tartott whiskypohárról.

– A tiszteletes hivatalosan nem vehetett róluk tudomást – a pogányság miatt, meg minden, tudja –, de a házvezetőnője, Mrs. Graham is ebbe a csoportba tartozott, úgyhogy a gazdája is értesült időről időre a tetteikről,

és azt a tippet adta Franknek, hogy valamiféle szertartást fognak rendezni beltane ünnepének hajnalán – mármint május elsején.

Roger bólintott, és megpróbálta feldolgozni az információt, miszerint az idős Mrs. Graham, az a rendkívül illetudó nő pogány rituálékban vett részt, és kőkörök körül táncolt napfelkeltekor. Ő maga csak annyit tudott felidézni a druidák szertartásairól, hogy olykor emberáldozatokat égettek el vesszőből font ketrecekben, ami még kevésbé tűnt valószínű cselekedetnek egy hajlott korú skót presbiteriánus hölgy részéről.

– Van egy álló kövekből formált kör egy dombtetőn, nem messze innen. Úgyhogy hajnal előtt felsétáltam oda, bevallom, azért, hogy kémkedjek utánuk – folytatta Claire, bocsánatkérően megvonva a vállát. – Tudja, milyenek a tudósok; nincs lelkiismeretük, ha a saját kutatási területükről van szó, nem beszélve a különlegességekről. – Roger ettől egy kicsit elfintorodott, de savanyú egyetértéssel bólintott. – És ott is voltak – folytatta Claire. – Mrs. Grahamet is beleértve, és mind lepedőt viseltek, kántáltak, és a kőkör közepén táncoltak. Frank el volt bűvölve – tette hozzá mosolyogva. – És *valóban* lenyűgöző látvány volt, még számomra is.

Néhány pillanatra elhallgatott, s közben elgondolkozva méregette Rogert.

– Úgy hallottam, Mrs. Graham pár éve elhunyt. De kíváncsi lennék... Nem tudja, volt-e családja? Úgy hallottam, az ilyen csoportokban gyakran öröklődik a tagság; talán volt egy lánya vagy egy unokája, aki mesélhetne nekem egy kicsit.

– Nos – felelte Roger lassan –, van egy unokája, Fionának hívják, Fiona Grahamnek. Ami azt illeti, ő el is járt ide az udvarházba segíteni, miután meghalt a nagyanyja; a tiszteletes tényleg túl öreg volt ahhoz, hogy magára hagyják.

Ha bármi felül tudta múlni a képet, ahogy Mrs. Graham egy szál lepedőben táncol, az a gondolat volt, hogy a tizenkilenc éves Fiona valamiféle ősi, misztikus tudás birtokosa, de Roger nagyvonalúan túllépett ezen, és folytatta.

– Attól tartok, most épp nincs itt. De megkérdezhetem maguknak.

Claire tiltakozva legyintett karcsú kezével.

– Ne fáradjon ezzel! Majd máskor. Már így is túl soká raboltuk az ön idejét.

Roger aggódalmára Claire letette az üres poharát a székek között álló kisasztalra, Brianna pedig meglehetősen fürgén mellé helyezte a saját, teli poharát. Rogernek feltűnt, hogy Brianna Randall rága a körmét. A tökéletlenségnek ez az apró bizonyítéka adott neki elég erőt ahhoz, hogy megtegye a következő lépést. A lány felkeltette az érdeklődését, és ő nem akarta elengedni a bizonyosság nélkül, hogy látni fogja még.

– Ha már a kőköröknél tartunk – jegyezte meg gyorsan –, azt hiszem, ismerem az említett példányt. Meglehetősen festői darab, és nincs mesze a várostól. – Egyenesen Brianna Randallra mosolygott, automatikusan nyugtázva a tényt, hogy a lánynak három szeplője van magasan az arccsontján. – Arra gondoltam, hogy esetleg egy Broch Tuarach-i úttal kezdhethném ezt a kutatást. Az ugyanarra van, mint a kőkör, úgyhogy talán... ááááá!

Claire Randall a méretes retiküljét hirtelen megrántva mindkét whiskyspoharat leverte az asztalról, minek következtében Roger ölébe és combjára jófajta whisky és meglehetősen sok szóda záporozott.

– Rettenetesen sajnálom – mentegetőzött Claire, láthatóan szégyellve magát. Lehajolt, és elkezdte felszededegetni az éles üvegszilánkokat, annak ellenére, hogy Roger nem túl nagy hévvel ugyan, de megpróbálta lebeszélni erről.

Brianna, aki egy maréknyi, a pultról származó textil asztalkendővel sietett a segítségükre, éppen azt mondta:

– Most komolyan, anya, nem értem, hogyan engedhetnek téged műteni. Te egyszerűen veszélyessé válsz bárminek a közelében, ami kisebb, mint egy kenyeresdoboz. Nézd, most sikerült összewhiskyzned a cipőjét! – Ezzel letérdelt a földre, és elkezdte szorgalmasan feltörölni a kiöntött scotchot és a kristályszilánkokat. – És a nadrágját is.

Lekapott egy tiszta kendőt a karján feltornyozott készletből, és módszeresen tisztára törölte Roger cipőorrát, miközben vörös sörénye hipnotikusan lebegett a férfi térdmagasságában. Majd felemelkedett a feje, és Roger combját kezdte vizsgálni, miközben energikusan nyomkodta a nedves foltokat a kordbársonyon. Roger lehunyta a szemét, és eszeveszetten koncentrált rettenetes autóbalesetekre a sztrádán, ingatlanügyleti adónyomtatványokra és az idegekre a világűrben – bármire, ami elejét

veheti, hogy mélyen megszégyenítő helyzetbe kerüljön, miközben Brianna Randall meleg lehelete lágyan átszűrődik a nedves nadrág szövetén.

– Ööö, lehet, hogy a többit szívesebben végezné el maga. – A hang valahonnan az orra magasságából csendült fel, és amikor Roger kinyitotta a szemét, egy kék tekintetet látott maga előtt egy széles vigyor felett. Meglehetősen erőtelően elvette a lány által odakínált kendőt, és úgy zihált, mintha az imént még egy mozdony előtt menekült volna.

Miközben lehajtotta a fejét, hogy kisikálja a nadrágját, elkapta Claire Randall pillantását, aki együttérzés és káröröm keverékével figyelte. Semmi más nem tükröződött az arcán; semmi abból a villanásból, amit mint-ha a katasztrófa előtt vett volna észre rajta. Amilyen zavarban volt, talán csak képzelődött, gondolta. Mert mi a csudáért csinált volna ez a nő szándékosan ilyesmit?

– Mióta érdekelnek téged a druidák, mama? – Brianna láthatóan végtelesen viccesnek találta ezt a gondolatot. Már amikor Roger Wakefelddel csevegtem, észrevettem, hogy az ajkát harapdálja, és a vigyor, amit akkor elrejtett, most előntötte az arcát. – Fogod a lepedődet, és te is csatlakozol hozzánk?

– Hát, az biztosan sokkal szórakoztatóbb lenne, mint a hetenként megtartott csütörtöki kórházi értekezletek – feleltem. – Csak talán egy kicsit huzatos lehet. – Brianna harsogva felnevetett, felriasztva két cinegét előttünk az útról. – Nem – folytattam komoly hangnemre váltva. – Engem igazából nem a druida hölgyek érdekelnek. Van valaki, akit ismerem Skóciából, és akit meg szeretnék találni, ha tudok. Nincs meg a címe – húsz éve fogalmam sincs, mi lehet vele –, de őt érdekelte az ilyesmi: a boszorkányság, a régi hiedelmek, a folklór. Minden ilyesmi. Egykor valahol errefelé élt; úgy gondoltam, hogy ha még mindig itt lakik, akkor biztosan kapcsolatban áll egy ilyen csoporttal.

– Hogy hívták?

Megráztam a fejem, közben elkaptam a kilazult csatot, ami lecsúszott a fűtjeimről. Az kihullott az ujjaim közül, és a járda melletti magas fűbe esett.

– A fenébe! – mondtam, miközben leguggoltam érte. Az ujjaim reszketek, miközben betapogattam a kemény szárazak közé, és nem sikerült egykönnyen megtartanom a csatot, ami csúszós lett a nedves fűben. Geillis Duncan emléke még mindig képes volt felkavarni.

– Nem tudom – feleltem, miközben hátrasimítottam a tincseimet kipirult arcomból. – Úgy értem... az már nagyon régen volt, biztos vagyok benne, hogy azóta megváltozott a neve. Akkoriban özvegyült meg; azóta ismét férjhez mehetett, vagy visszavehette a lánykori nevét.

– Ó! – Brianna elveszítette az érdeklődését a téma iránt, és egy darabig szótlanként sétált mellettem. Hirtelen azt kérdezte: – Mi a véleményed Roger Wakefieldről, mama?

Rápillantottam; Brianna arca kipirult volt, de lehet, hogy csak a tavaszi szellőtől.

– Igen helyes fiatalembernek tűnik – feleltem óvatosan. – Az biztos, hogy nagyon okos; ő az egyik legfiatalabb professzor Oxfordban. – Az intelligenciájában biztos voltam; érdekelt volna, hogy vajon képzelőereje is van-e. Az ilyen tudósfélék gyakran nem bővelkednek benne. Pedig a képzelőerő most sokat segítene.

– Eszméletlen klassz szeme van – jegyezte meg Brianna, álmodozva eleresztve a füle mellett az agyáról szóló részt. – Nem a legzöldebb, amit valaha láttál?

– Igen, elég lenyűgöző – helyesltem. – Mindig is ilyen volt; emlékszem, mennyire feltűnt, amikor először láttam, még gyermekkorában.

Brianna összevont szemöldökkel pillantott le rám.

– Igen, anya, tényleg! Muszáj volt azt mondanod, hogy „istenem, de megnőttél”, amikor ajtót nyitott? Milyen kínos volt!

Felnevettem.

– Nos, amikor az ember utoljára a köldöke magasságában látott valakit, majd hirtelen azon kapja magát, hogy felfelé bámul az illető orrára – védekeztem –, akkor nehéz nem szóvá tenni a különbséget.

– Anya! – mondta Brianna, de közben rázkódott a nevetéstől.

– És nagyon szép kis hátsója is van – jegyeztem meg, csak hogy tovább szítsam. – Megnéztem, amikor lehajolt italt tölteni.

– A-NYAAAA! Meg fognak hallani!

Már majdnem a buszmegállónál jártunk. Két-három nő és egy idősebb, tweedöltönyös férfi állt a tábla mellett; amikor odaértünk, megfordultak, hogy megbámuljanak minket.

– Itt kell felszállni a Loch Tours buszára? – kérdeztem, miközben végigpillantottam a táblán virító hirdetések és közlemények zavarba ejtő sokaságán.

– Ó, biza – felelte az egyik hölgy kedvesen. – A busz úgy tíz percen belül itt lesz. – Végigmérte Briannát, aki egyértelműen amerikai volt a kék farmerében meg a fehér szeldzsekijében. A hovatarozás végső bizonyítéka a kipirult arca volt, ami vöröslött az elfojtott nevetéstől. – Loch Nesst akarják megnézni? Ez az első alkalom, ugye?

Rámosolyogtam.

– Huszon-egynéhány évvel ezelőtt én már végigvitorláztam a tavon a férjemmel, de a lányom most jár először Skóciában.

– Ó, valóban? – Ez már a többi hölgy érdeklődését is felkeltette, s hirtelen már igen barátságosan gyűltek körénk, tanácsokat osztogattak, és kérdezgettek minket, egészen addig, míg a nagy, sárga busz zötyögve be nem fordult a sarkon.

Brianna, mielőtt felment volna a busz lépcsőin, még megállt, és megcsodálta az oldalán díszelgő rajzot, melyen egy zöld szerpentin hullámozva kanyargott végig egy kékre festett, fekete fenyőkkal körbevett tó körül.

– Ez klassz lesz – nevetett fel. – Szerinted látni fogjuk a szörnyeteget?

– Soha nem lehet tudni – feleltem.

Roger mélyen a gondolataiba merülve töltötte a nap további részét, szórazottan tért át egyik feladatról a másikra. A könyvek, amiket be kell dobozolnia, hogy az Antikvitások Megőrzéséért Alapítványnak adományozza őket, túlcsozdultak a ládaik peremén, a tiszteletes ősrégi, lapos kocsija felhajtott napellenzővel és félig-meddig átvizsgált motorral állt a kocsibeállón, Roger könyökénél pedig egy félcsészényi félig kihűlt tea állt, miközben a férfi üres tekintettel meredt a kora esti zuhogó esőre.

Tudta, hogy most valójában a tiszteletes dolgozószobájának tartalmával kellene foglalkoznia. Nem a könyvekkel; az a feladat bármilyen

nagyszabású is, de csak annyit jelent, hogy el kell döntenie, mit akar megtartani magának, és mit küldjön el az AMA-nak vagy épp a tiszteletes volt egyetemi könyvtárának. Nem, előbb vagy utóbb szembe kell néznie a hatalmas íróasztallal, amelynek minden fiókja dugig volt papírokkal, de minden kis rekeszből is további papírok lógtak ki. És le kell szedgetnie és ki kell dobálnia azt a sok vegyes holmit, ami a szoba egyik falát elfoglaló parafa táblát tölti meg; ez a feladat még a legbátrabbak szívében is rettegést ébresztene.

A sziszifuszi munkától való általános berzenkedést nem számítva Rogert valami más is gyötörte. Ő nem *ezeket* a dolgokat akarta csinálni, bármilyen szükségések is legyenek; hanem Claire Randall kutatásán akart dolgozni, le akarta nyomozni a cullodeni skótokat.

Ez a maga módján elég érdekes feladatnak ígérkezett, bár valószínűleg csak minimális kutatómunka szükségeltetik hozzá. Nem, gondolta, ha őszinte akar lenni magához, akkor azért akar megbirkózni Claire Randall tervével, mert át akar sétálni Mrs. Thomas vendégházába, és Brianna Randall lábai elé akarja teríteni az eredményeit, ahogyan azt a lovagok teszik a sárkányok fejével. Még ha neki nem is lesznek olyan látványos diadalai, akkor is sürgősen szeretett volna valami ürügyet találni arra, hogy átmehessen, és beszélhessen a lánnyal.

Egy Bronzino-festményre emlékezteti, döntötte el. A lány és az anyja is mindketten olyan benyomást keltenek, mintha lenne valamiféle körvonaluk; olyan élénk ecsetvonásokkal és finom részletességgel vannak megrajzolva, hogy úgy emelkednek ki a háttérből, akár a domborművek. Briannának pedig olyan élénk színei és olyan abszolút fizikai jelenlétet árasztó kisugárzása van, mint Bronzino modelljeinek, akik mintha követnék az embert a tekintetükkel, mintha mindjárt megszólalnának a kerekükben. Roger még soha nem látta, hogy valamelyik Bronzino-festmény fintorogna egy pohár whiskytől, de ha lenne ilyen, akkor biztosra vette, hogy úgy nézne ki, mint Brianna Randall.

– Hát, az ördögbe is – mondta ki hangosan. – Nem fog sok időbe telni, hogy holnap átnézzem a Culloden-házról szóló feljegyzéseket, igaz? Te pedig – intézte szavait az asztalhoz és rengeteg terhéhez – várhatsz még egy napot. És te is – mondta a falnak, majd harciasan lekapott egy regényt a polcról. Ellenségesen körbenézett, mintha arra biztatná a

bútorokat, hogy merjenek csak tiltakozni, de az elektromos tűz surrogásán kívül semmi nem hallatszott. Roger azt is lekapcsolta, és a könyvvel a hóna alatt kísértelt a dolgozószobából, eloltva menet közben a villanyt.

Egy perccel később visszatért, átvágott a sötét szobán, és elvette a nevek listáját az asztalról.

– Hát, az ördögbe is! – mondta, miközben az inge zsebébe tuszkolta a papirost. – Nem akarom reggel elfelejteni. – Megpaskolta a zsebet, kitapogatta a halkan zörgő papírt a szíve felett, majd felment a hálószobájába.

A szélről teljesen átfújva és az esőtől jéggé fagyva tértünk vissza Loch Nessből a forró vacsora és a társalgóban égő tűz meleg vigaszához. Brianna ásítózni kezdett a rántotta felett, és hamarosan kimentette magát azzal, hogy egy meleg fürdőre vágyik. Én még egy kicsit odalent maradtam, és Mrs. Thomasszal, a házigazdánkkal csevegtem, úgyhogy majdnem tíz óra volt, mire én is felmentem a saját fürdőmhöz és a hálóingemhez.

Brianna a tyúkokkal kel és fekszik; amikor benyitottam a hálószobába, halk szuszogása üdvözölt. Nemcsak korán fekvő, de mélyen is szokott aludni; óvatosan mozogtam a szobában, miközben felakasztgattam a ruhámat, és elpakoltam a dolgokat, de nem igazán fenyegetett a veszély, hogy felébresztem. Miközben én ügyködtem, az egész ház elcsendesedett, úgyhogy minden mozdulatom hangos zörgésnek tűnt a fülemben.

Frank több könyvét is magammal hoztam abból a célból, hogy Inverness könyvtárának adományozzam. Ezek szép rendben sorakoztak a bőröndöm aljában, szilárd alapot nyújtva a felettük lévő, érzékenyebb dolgoknak. Egyesével kivettem és az ágyamra tettem őket. Öt kemény kötésű könyv, fényes, élénk színű borítóval. Szép, tekintélyes példányok; darabonként öt-hatszáz oldalasak, nem számítva a tárgymutatót és az illusztrációkat.

Az elhunyt férjem összes művei, a teljes, minden húzás nélküli változatok. A borítók belső felét sok centiméternyi dicsérő kritika foglalja el, a történelmi terület minden jeles szakértőjének véleménye. Nem is rossz életmű, gondoltam. Olyan teljesítmény, amire büszke lehet az ember. Összefüggő, súlyos, tiszteletet parancsoló.

Szépen elrendeztem a köteteket az asztalon a táskám mellett, nehogy reggel megfeledkezzenek róluk. A gerincükön persze különböztek a címek, de úgy raktam őket sorba, hogy az egy egyforma „Frank W. Randall”-ok egy vonalban álljanak egymás felett. A feliratok ékkövekként ragyogtak az olvasólámpám fényében.

A panzió csendes volt; még nem volt itt a főszезon, és akik mégis itt szálltak meg, már régen aludtak. A másik ágyban Brianna egy aprót szuszszant, majd megfordult álmában, amitől hosszú, vörös tincsek tapadtak álmodó arcára. Egyik hosszú, mezítelen lába kikandikált a takaró alól, úgyhogy gyengéden betakartam.

A késztetés, hogy az ember megérintse alvó gyermekét, soha nem szűnik meg, még akkor sem, ha a gyermek már jóval nagyobb, mint az anyja, és önálló nő, még ha fiatal is. Kisimítottam Brianna haját az arcából, és megsimogattam a feje búbját. Erre elmosolyodott álmában; rövid, elégedett reakció volt, ami éppen olyan gyorsan eltűnt, ahogy megjelent. A saját mosolyom hosszabban kitartott, miközben őt figyeltem, és bele-súgtam az álomtól süket fülébe, mint már oly sokszor:

– Istenem, de hasonlítasz rá!

Lenyeltem a torkomban képződő gombócot – mostanra ez szinte a szokásommá vált –, és levettem a hálóköntösömet a szék támlájáról. Áprilisban pokolian hideg van a Skót-felföldön, de még nem álltam készen arra, hogy meleg menedéket keressek a saját ágyamban.

Megkértem a háziasszonyunkat, hogy hagyja égve a tüzet a nappaliban, és megígértem neki, hogy el fogom oltani, mielőtt nyugovóra tér-nék. Halkan behúztam az ajtót, miközben még mindig az ágyon ter-peszkedő hosszú végtagokat bámultam, a vörös selyem tócsáját és gyű-rődéseit a skót kockás, kék takarón.

– Ez sem rossz életmű – suttogtam a sötét folyosónak. – Talán nem annyira egészséges, de átkozottul tiszteletet parancsoló.

A kis társalgó sötét volt és meghitt, a tűz a legnagyobb fahasáb gerince mentén izzó parázsszá égett le. Egy kisebb karosszéket húztam a tűz elé, és felraktam a lábam a kandallórácsra. Hallottam magam körül a modern világ összes kis neszét; a hűtőszekrény halk bűgását az alattam lévő pin-cében, a központi fűtés zümmögését és susogását, amiről a kandallótűz

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

inkább csak a meghittséget biztosította, mintsem valóban szükség lett volna rá; egy-egy elhaladó autót odakint.

De mindezek alatt ott húzódott a felföldi éjszakák mély némasága. Teljesen mozdulatlanul ültem, úgy próbáltam elérni. Húsz év is eltelt már, mióta utoljára éreztem, de a sötétség megnyugtató ereje még mindig ott volt, ott nyugodott a hegyek között.

Benyúltam a köntösöm zsebébe, és kihúztam belőle egy összehajtogatott papirost – annak a listának a másolatát, amit Roger Wakefieldnek adtam. A tűz nem adott elég fényt ahhoz, hogy olvasni tudjak mellette, de nem kellett látnom a neveket. Széthajtottam a papírt a selyembe öltöztetett térdemen, és vakon meredtem az olvashatatlan gépirásra. Lassan végighúztam az ujjam az összes soron, imádságként mormolva el minden egyes férfi nevét. A hűvös tavaszi éjszaka részei voltak ők, sokkal inkább, mint én magam. De én csak bámultam tovább a lángokba, és hagytam, hogy a kinti sötétség betöltse bennem az üres helyeket.

És ahogy kimondtam a neveket, mintha ezzel a tulajdonosukat akar-nám megidézni, megtettem az első lépéseket hátrafelé, átkelve az üres sötétségen oda, ahol vártak.